
Hilsen fra en fersking

INGRID NETELAND

ingridneteland1@gmail.com

Ingrid Neteland er lege i spesialisering i pediatri ved Barneavdelingen ved Drammen sykehus.

Kjære erfarne kollega!

Jeg er en fersking. Begynte akkurat i spesialisering. Det er vedtatt nye regler for hvordan man blir legespesialist. Det ga meg lyst til å minne om noe jeg synes er ganske viktig. Og samtidig si takk.

Da jeg var i studentpraksis i pediatri, hendte det noe som skulle brenne seg fast. Jeg fulgte en LIS-lege på vakt. Alarmen gikk, hun løp, så da gjorde jo jeg også det. «Katastrofekeisersnitt», sa hun mens hun sprang. En gråblå baby ble båret ut gjennom svingdørene fra operasjonsstuen. Uten en lyd. Jeg har aldri sett noen være så grå før. Ved siden av meg sto LIS-legen og gjorde jobben sin. Det kom flere folk til. De grønnkledde var der. Den vennlige overlegen kom, rask på hånden, med lav, men bestemt stemme. Det jeg husker aller best den varme formiddagen i juni er ansiktet til pappaen som sto i hjørnet. Han gråt ikke. Han var bare helt stille og grå. Akkurat som babyen. Alle hjalp hverandre inne på det lille rommet bak operasjonsstuen. Det gikk bra med babyen. Og pappaen. I alle fall etter hva jeg den gangen kunne bedømme. Selv hadde jeg ingen ansvar, ingen oppgaver. Jeg sto bare der og kjente på den ekle følelsen nederst i magen. «Dette er for risikabelt», tenkte jeg. Å holde på med dette på jobb. Å ha ansvaret for at babyer ikke dør. Det var som om LIS-legen hadde hørt hva jeg tenkte. «Man venner seg til det», sa hun i heisen etterpå. «Alt føles bedre med erfaring. I mellomtiden kan og skal du jo ringe en venn».

Kjære erfarne kollega. Kjære overlege, sykepleier og mer erfarne LIS-lege. Denne teksten er til deg. Du er nemlig en sånn venn som hun i heisen snakket om. Om du vil det eller ei. Jeg er en fersking. En uerfaren LIS-lege. Men jeg har tenkt å bli like god som deg. Derfor kaller jeg deg opp når jeg er utrygg eller ikke vet. Derfor ber jeg deg være med når jeg skal ta imot sånne gråblå bylter selv. For jeg har ikke gjort dette før, men det har du. Du var ikke nevnt i læringsutbyttebeskrivelsene mine under studiet. Det står ikke om deg i pensumbøker jeg har lest. Du er ikke alltid min oppsatte LIS-veileder. Du er kanskje viktigst likevel.

Vi fortsetter studeringen og utdanningen som leger i spesialisering. Vi sendes på kurs, har fordypningsdager, skal ha formalisert veiledning og leser febrilsk før vi har poliklinikk. Jeg forstår at jeg har ansvar for egen utvikling. Men jeg har lyst til å nevne

deg. Du som stadig blir avbrutt i arbeidet ditt av ferskinger som meg. Du som jobber i det stille, sender meg gule lapper i DIPs-systemet og svarer på spørsmålene mine innimellom ditt eget. For jeg trenger nemlig veiledning og hjelp akkurat når det skjer. Akkurat når sånne gråblå bylter kommer gjennom de svingdørene. Og i tiden etter slike opplevelser. For hvor står det hvordan man forteller en mor og far at deres nyfødte barn kommer til å dø? Blir man god på å legge navlevenekateter av å lese om det? Kan man lese seg til hvordan man best mulig tar imot en 16-åring som har forsøkt å ta livet sitt? Du bidrar daglig, på jobben din, i en uformell dannelse og stadig kunnskapsutveksling med ferskinger som meg. Det er en del av din jobb. Om du vil det eller ei. Vet du at du er viktig hvis uerfarne leger skal ende opp som trygge og fornuftige kolleger av deg? Vet du at måten du gjør jobben din på er med å forme profesjonelle meg?

Så takk skal du ha, du som ser at jeg trenger hjelp, men ikke gjør meg hjelpeløs. Du som ber meg om å ha en mening selv, før jeg spør. Du som presser meg litt, men følger opp og passer på både meg og pasientene. Du som vet at jeg trenger tilbakemeldinger og at «intet nytt, er godt nytt» er dårlig pedagogikk. Du som våger å komme med konstruktiv kritikk og ikke behandler meg som et aspeløv. Du som ikke misbruker eller utnytter en åpenbar maktforskjell. Du som tar deg tid når jeg spør om hjelp, selv om det kanskje brenner rundt deg. Jeg synes det passer seg med en takk. Eller eventuelt en påminnelse. Du gjør en utrolig viktig jobb! En dag håper jeg at jeg er like klok som deg. En dag håper jeg at noen lener seg på meg, og at jeg orker det, gidder det og tåler det. Det er en kunst å ikke glemme gammel, egen, altoppslukende redsel. Det er en kunst å holde andres utrygghet i hånden. Takk!

Publisert: 18. september 2018. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0470

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 30. august 2026.